

2011/9
ZÁŘÍ

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

POUTNÍK

Obsah čísla 9/2011 (verze pro webový archiv)

<u>Mgr. Jarmila Plotěná: Vítejte v září, nejen unitáři</u>	<u>3</u>
<u>Blahopřání</u>	<u>5</u>
<u>Otevřený dopis: Informační vzkazy - září</u>	<u>6</u>
<u>Pavel Němec: Člověk touží po rovnováze a kráse, která by vyvážila ošklivost všednosti</u>	<u>11</u>
<u>Dan Novotný: O realitě</u>	<u>15</u>
<u>RNDr. Milan Lustig: Věříte na reinkarnaci</u>	<u>15</u>
<u>Pavel Havlíče: Divoká husa</u>	<u>20</u>
<u>Ladislav Kolbaba: Začátky</u>	<u>21</u>
<u>Ladislav Kolbaba: To město mé je – Brno</u>	<u>22</u>
<u>Jan Novotný: Nihilista</u>	<u>23</u>

VÍTEJTE V ZÁŘÍ, NEJEN UNITÁŘI

Čas léta rychle ubíhá a už se skoro sklání k létu babímu a k podzimu. Tak vítejte v září, členové i příznivci, všichni, kdo si nás v dobré vůli najdete dle programů na vývěskách ve městě, v Poutníkově nebo na našich stránkách.

To prázdninové rozloučení nebylo nijak výrazné. Páteční program zůstal i přes červenec a srpen, dokonce i kurs počítačů byl, jen střední cvičení a přednášky se nekonaly. Naše prostory na Staňkově ulici však nebyly ani přes týden zcela opuštěny, neboť na obci je vždycky práce dost. Také bylo třeba květiny pilně zalévat, aby v letním žáru neuschly a pohled na ně nebyl žalostný. Ony jsou totiž také součástí obce, dokonce rovnoprávnou, také na ně se vztahují naše principy. Sice s námi nehlasují, ale sdílejí s námi prostor a vnímají atmosféru všeho, co se kolem nich děje. A hlavně – jsou životně závislé na tom, jak s nimi nakládáme. Uvědomujeme si to? Sotva zasadíme jakoukoliv rostlinu do květináče, pokud není v květináči někde venku, je na nás zcela závislá, pokud ovšem není „masožravka“ a okolí neoplývá dostatečným množstvím hmyzu nebo třeba „sukulentka“ a na vodu si nevzpomene „jak je čas dlouhý“. Právě tak sotva dáme květinu do vázy, už nám běží vůči ní povinnost plnění závazků. Copak věřitel – člověk, ten si dlužníka většinou najde, ale kytky?

Z toho můžeme usuzovat, jaké máme morální závazky k přírodě, tedy vlastně ke všemu, jak říká Malý princ, co k sobě nějakým způsobem připojíte.

O této zodpovědnosti, úkolům a vědomé cestě pojednávají myšlenky „na každý den“, které, jak jste si jistě povšimli, měsíčně Poutník přináší. Jsou doslova denně platné, a to zdaleka nejen pro ten který konkrétně označený den, ale prakticky kdykoliv. Velká témata těchto ponaučení jako svědomí, zodpovědnost, morální – duchovní zákony, vědomá Cesta k poznání, vztahy mezi lidmi, spolupráce, tolerance apod. jsou až palčivě aktuální a nedostatková v naší jinak na vše možné /často až zbytečně/ bohaté době. Jsou také přímo i nepřímo námětem textů v tomto čísle. A že jde o pokračování textů z Pegáska, jsme slíbili už v minulém úvodníku.

Tak tedy, vítejte v září a hodně inspirace.

***Někdy stačí jediný pohled,
aby vznikla veliká láska,
někdy stačí slovo,
které vydá za mnoho jiných slov
a někdy v jediné chvíli
uslyšíš v sobě velikou báseň
- amen -
napínáš struny, zpíváš doprovod.***

Jarmila Plotěná

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se
narodili v září

- 2.9.** Margita Kapustíková
- 14.9.** Ludmila Štefflová
- 16.9.** Milada Pokorná
- 17.9.** Jitka Kandusová
- 28.9.** má svátek Václav

INFORMAČNÍ VZKAZY JEDNOTLIVCŮM

NA KAŽDÝ DEN V ROCE

Tento program je určen pro lidi na jednotlivé dny celého roku, i když každá z těchto myšlenek může pomáhat kdykoliv to budeme během roku potřebovat.

ZÁŘÍ

1. září

Nebojme se vykročit na cestě k novým vnitřním programům, novým poznatkům i novým hodnotám. Naše osobní motivace nám k tomu dá sílu.

2. září

Toužíme stále mluvit a volat po míru? Uvědomme si především, máme-li tento mír ve svém srdci! Pokud budeme zasévat mír v sobě i kolem sebe, budeme ho i sklízet.

3. září

Nesnažme se hromadit nic pouze pro sebe. Ve skutečnosti nám stejně nic nepatří, všechno můžeme ztratit. Ať jde o majetek nebo nadání, peníze nebo lásku, vše má být stále v pohybu a sloužit.

4. září

Je třeba ve všem hledat harmonii a logiku. Ta se však nedá najít na povrchu. Je nutné jít do hloubky a hledat systém a souvislosti a pak ve vnitřní harmonii se na tento logický systém napojit. Tím získáme možnost pochopit řád.

5. září

Pokud jsi se rozhodl jít cestou k zákonům, je třeba být stále na zákony napojen a kontrolovat si to svým svědomím. Znamená to vnitřně se všeho osobního vzdávat. Na konci života i svého somatického těla.

Kdo však lpí na svých osobních požitcích a návycích, cestu k zákonům si neotevře.

6. září

Je třeba se ve své práci plně soustředit na plnění svých úkolů. Pokud ale přijdou změny, je třeba hledat důvod, proč přišly. Logická analýza a pomoc našeho svědomí nám ukáží, proč jsou změny pro další vývoj nezbytné.

7. září

Až se stane, že nás život postaví před práci, která se nám osobně nebude líbit, ale která bude potřebná a užitečná, bude třeba změnit svůj postoj k ní provedenou analýzou a vnitřním nesobeckým přijmutím svého úkolu. Negativní myšlenky je třeba uvolnit a transformovat.

8. září

Pokud budeme opravdu chtít, nebudeme se muset toulat světem v chaosu, bez pochopení souvislostí a smyslu našeho života. Buďte záležet jen na naší motivaci, jestli se chceme zákonům otevřít.

9. září

Kdo chce získat od života co nejvíce pouze pro sebe, aniž by něco dával druhým, doplatí na to různým způsobem. Sám pak nenajde ve svém nitru ani klid, ani radost, ani štěstí. Dobrý vztah k druhým změní jeho vnitřní svět.

10. září

Je třeba si kontrolovat, jestli přijímáme do svého mozku myšlenky zdravé. Jestli ano, pak jejich opakováním (100-krát, zákonitost toku kvant) se nám z nich vytvoří nový zdravý motivační program, který bude pracovat již sám.

11. září

Hodnotu toho, co jsme se v teorii naučili, nám odhalí až napojení teorie na praxi. Teorie zdravé činnosti motivačních algoritmů nám odhalí až náš praktický život. Není možné však do toho nikoho nutit, rozhodnout se musí každý svobodně sám.

12. září

Mnoha lidem se zdá těžké najít láskyplný vztah k ostatním. Kdo k nim patří, musí hledat chybu v sobě a začít zachycovat své myšlenky kritiky a odporu k těm, se kterými se neshoduje. Jde o zákon resonance se stejným porušeným motivačním algoritmem. Jakmile si to uvědomí, je třeba transformovat tento nezdravý program. Pak bude teprve schopen pomáhat ostatním svým vlastním příkladem.

13. září

Život nikdy nenaloží člověku více, než unese. Pokud se však někomu zdá, že břemeno života je pro něj neúnosné, pak je to dáno poruchou v jeho motivačním programu. Je třeba v klidu se ptát svého svědomí, kde dělá chybu, co má napravit a jakou cestou jít dále. Když se o to začne opravdově snažit, cesta z nesnází se mu ukáže.

14. září

Bude-li náš vztah k práci správný, nebude nám práce nikdy dřinou, naopak, bude nás těšit.

15. září

Jaká je tvá skutečná nejhlubší touha? Ptej se na to sám sebe. Pokud je tato tvá touha nesobecká a hodnotná, až přijde čas, tak se ti splní.

16. září

Máme-li si vytvořit hodnotnější způsob života, pak je třeba opustit staré nezdravé návyky. To však je proces bolestivý. Budeme mít nejdříve pocit, že jsme se vzdali starého požitku a nyní nemáme nic. Tím však je třeba projít, protože jen vyprázdněné se může naplnit novým, hodnotnějším. Svědomí nás v tom povede.

17. září

Učme se mít rádi užitečnou práci, kterou děláme, lidi i své okolí. Odměnou nám bude pocit vnitřní krásy a štěstí. Snažíme se však o to opravdově? Nevyžadujeme, abychom byli my milováni? Aby prostředí a ostatní lidé byli podle naší představy? Skutečná láska je spojena vždy s moudrostí a ne se sobectvím.

18. září

Někdy se nám může stát, že s lidmi, kteří nás obklopují, se nedovedeme dostat do harmonie. Myslíme si, že kdybychom žili jinde, bylo by to lepší, že tam by byli lepší lidé. Nezapomeňme však, že pokud máme hluboký klid ve vlastním nitru, nezáleží na tom, kde jsme. Pokud se nám prostředí nelíbí a my jsme se rozhodli s ním bojovat, ztrácíme zbytečně mnoho energie místo toho, abychom se snažili prostředí pochopit a na skutečné hodnoty v něm se napojit.

19. září

Mnozí lidé jsou nešťastni, že jejich život je plný zvrátů a vyvíjí se špatně. Všechnu vinu dávají prostředí, ve kterém žijí. Když si udělají čas a poctivě se nad tím zamyslí, zjistí, že na první místo dávají věci nezdravé, že resonují s poruchami, které ve svých důsledcích disharmonii vyvolají. Je proto třeba analyzovat a napojit se na své svědomí, abychom si otevřeli cestu ke zdraví.

20. září

Když máme pocit, že jsme v koncích, že nemůžeme dál, že náš život ztratil smysl, pak je to nejlepší příležitost začít znovu. Na počátku je přiznání, že jsme si sami život takhle k nerozpletení zamotali, protože jsme ho postavili na špatnou, nezdravou základnu, na své nedokonalé, hloupé a sobecké myšlení. Jsou situace, na které náš nedokonalý rozum nestačí, abychom rozumně mohli projít celým svým životem. Je proto nezbytná pomoc našeho svědomí.

21. září

Každý člověk má na světě svůj úkol, který se začne naplňovat vždy v pravý čas. Je proto nesprávné chtít něco uspěchat podle toho, jak nám osobně by to bylo příjemné. Nezapomeňme, že vše je řízeno vesmírným řádem, vesmírným programem a my jsme jeho součástí. Když budeme napojeni na zákony, ničeho se nemusíme bát.

22. září

Planými myšlenkami a zbytečným, prázdným žvaněním marníme jen čas, který je velmi drahocenný a který je nám dán proto, abychom ho naplňovali hodnotnými myšlenkami a rozumnou činností. Být otrokem špatných myšlenek je nebezpečné, protože nás pak nevyhnutelně čekají těžké a bolestivé zpětné vazby. Je proto třeba je uvolňovat a nahrazovat myšlenkami hodnotnými.

23. září

Každý člověk může probudit své svědomí, které ho povede k zákonům. Je však třeba mít silnou motivaci, toužit po tom, abychom začali slyšet hlas svého svědomí a věřit, že se tak určitě stane, pokud upřímně chceme zlepšit své myšlení a jednání.

24. září

Současná doba má velký význam, protože planeta pomalu vstupuje do nové éry, do nového typu své transformace. Je proto třeba, aby každý byl na svém místě. Jsi ty na svém místě? Máš pocit, že v harmonii splýváš s celkem? To znamená, že když procházíš svými zpětnými vazbami jako každý jiný člověk na naší planetě, že transformuješ své nelogické programy na logické a že vytváříš s ostatními logické průniky? Plníš svůj hodnotný životní úkol v poctivé práci? Pak se nemusíš ničeho bát, ať přijde cokoliv.

25. září

Učme se dávat, abychom mohli dostávat. Nedávejme však jen to, o co již sami nestojíme, dávejme to, co je potřebné, i když někdy vzdát se toho zabolí. Rosteme však tím ve svém vývoji.

26. září

Zkontrolujme si, jak vyplňujeme čas. Nejsou to zbytečnosti nebo nechceme dělat moc věcí najednou? V daném okamžiku máme možnost soustředit se plně jen na jednu věc. Je ale hodnotné to, co děláme a děláme to rozumně a s láskou?

27. září

Není správné ztrácet čas a energii prosazováním toho, že chceme být jinde, než nás život zasadil. Je třeba přijmout danou situaci a uvědomit si, že není náhodné, že jsme právě tam, kde jsme a má-

me tento pracovní úkol. Vše je řízeno řádem, který nechápeme, ale je třeba se mu učit rozumět a hledat chybu v sobě. Životní lekce, které prožíváme, nás poučují.

28. září

Je krásné vědomí, že se můžeme připojit k nápravě světa tím, že budeme napravovat sami sebe. Bez vývoje a změn bychom my i svět stagnovali a nakonec odumřeli.

29. září

Život bude takový, jaký si ho uděláme. Pokud děláme moc chyb a náš život se nám zdá černý, máme možnost se z nich poučovat a neopakovat je. Naše zítřky budou světlejší, když si to zasloužíme.

30. září

Zkontrolujme si, co je skutečným cílem našeho života. Je to stav hluboké logiky a harmonie? Pokud ano, je ten cíl sice zatím velmi vzdálen, ale když neprozahálíme ani hodinu, budeme se pomalu přibližovat.

Pavel Němec

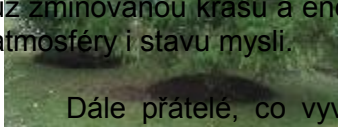
ČLOVĚK TOUŽÍ PO ROVNOVÁZE A KRÁSE, KTERÁ BY VYVÁŽILA OŠKLIVOST VŠEDNOSTI

Člověk asi stále touží po kráse a rovnováze. Je záměrná i podvědomá. Toužíme po kráse, která by vyvážila ošklivost všednosti. Prý se toho BOHU moc nepovedlo, soudí v posledních letech i okamžicích života spisovatel Arnošt Lustig, kterého jsem měl a četl rád. Kromě ženy! Žena má prý dvě podoby. Madona i opačně! A přišel jsem i na poetický název, který přesně vystihuje to, co chci. Ano, o ženách se mi hezky píše, říká zmíněný spisovatel. Já souhlasím, neboť i taktěž všechna východní náboženství, zejména indické, ženy vyobrazovaly jako nositelky individuality, ale i ideálu

či kánonu krásy a kvalit, obsažených v klasické literatuře. Pozoruhodná je i u nich symbolika a propojení spirituální i materiální stránky života, včetně charisma, které vyzařuje zevnitř. Taktéž všechny kultury dávných časů oslavovaly ženu, její tělo, krásu a schopnost darovat život. Archetipální konotace symbolu lůna, jako kolébky i hrobu jsou nadměrně zřetelné.

Myslím, že s Hůry jaksi tím počátkem další krásou vyvažující ošklivosti a všednosti jsou příroda – STROMY, které moc viděly i zažily. A věřte, že takový mohutný dub je pro mne patriarcha mezi stromy, pro kelt-ské kněze to byl navíc svatý strom s božskou silou a pod ním údajně znásobovali své jasnovidecké schopnosti. Ale i Germáni a Slované dub uctívali, věřili v nadpřirozenou sílu dubových ratolestí, dělali náhrdelníky proti nepřátelským mocnostem a u dubu i obětovali za hojný a dobrý rok. My dnes už ovšem známe spíše jeho léčebné procedury, koupele v odvaru dubové kůry pomáhají v léčbě ekzémů, hojení popálenin, pocení nohou apod. A pak květiny. Patří k ženě. Dodávají a zdokonalují už zmiňovanou krásu a energii, s nádechem rovnováhy a pozitivní atmosféry i stavu mysli.

Dále přátelé, co vyvažuje jako protipól všednosti je víno! Působí preventivně proti vzniku různých chorob a obsahuje až přibližně šestset složek ovlivňujících lidské smysly a organismus, včetně obsahu velkého množství vitamínů (například skupiny B) a fenolických látek. Většina z nich má výrazné antioxidační účinky. Obsahuje také minerální látky, především draslík, hořčík, fosfor, železo, mangan a celou řadu stopových prvků, působí dezinfekčně i na zažívací trakt. A natož ještě duchovní podstata vína, neboť prý zde má zvláštní význam. Už ve starozákonních knihách básnických a poučných, v Žalmech se přisuzuje vínu obveselování srdce člověka a učí nás, že víno

nemá být nik-dy užíváno pro opojení, aby nás zbavovalo reality života, ale život doplnilo, zkrášlilo, okouzlilo a vnitřně naplnilo. A pije-li se správně, poskytuje právě víno radost a obveselení srdce i stavu mysli, proti už zmiňované všednosti a ošklivosti. Obraz vína je i metaforou vzdělání a učenosti.

Dalším v pořadí rovnováhy a krásy je pes! Psi jsou, přátelé, mnohem inteligentnější tvorové, než si vůbec umíme představit. Mají dokonalou schopnost pozorovat, napodobovat a mistrně dešifrovat naše signály. Mají velmi pozitivní energii a jsou i lékaři. Pes je prostředníkem mezi námi i okolním světem a Canisterapie je toho dokladem. Terapeutické metody například u dětí s fyzickým a mentálním postižením, zřetelně pomáhají ve zlepšení motoriky, komunikace i nálady. A pes přitom předává teplo a energii do celého organismu, takže se také uvolní svalová ztuhlost. A vidíte, málem bych opomněl jeho prý i duchovní podstatu, neboť je už od prvo počátku Univerza podle učenců, teologů i mystiků zbaven jakéhokoliv hříchu, nebyl na tom oproti člověku nikdy účasten a nemá na tom vinu. Říkají. A já mohu jenom dodat, že za jednu mísu jídla denně a lásku k němu Vás nikdy nenechá padnout i pochybovat o smyslu života. No jenom považme! Od něj více brát než dávat? Nikoliv, přátelé těchto nádherných tvorů poslaných kdysi člověku. Totiž bez ustavičné plně oddané každodenní duševní i materiální starosti o něj to, prosím, ani nezkoušejte!!!

su jídla denně a lásku k němu Vás nikdy nenechá padnout i pochybovat o smyslu života. No jenom považme! Od něj více brát než dávat? Nikoliv, přátelé těchto nádherných tvorů poslaných kdysi člověku. Totiž bez ustavičné plně oddané každodenní duševní i materiální starosti o něj to, prosím, ani nezkoušejte!!!

ČESNEK! – naprosto koresponduje s počátečním nadpisem o rovnováze a krásě. Naprosto čistá radost po pozření každého česnekového stroužku. A věřte, přátelé, prožít z něj radost znamená zakusit v jediném okamžiku chuť věčnosti, získat volnost a jak říkají staří, že pět vlastností chová Česnek: sytí, zahřívá, rozveseluje líc, obličej po něm září, rozmnožuje semeno! A hubí červy ve střevech. Mnozí dodávají: probouzí lásku a zahání

žárlivost. Nejdůležitější povinností každého člověka při péči o vlastní zdraví je prvotní prevence, ke které česnek nesporně přispívá. To je prevence, aby nemoci vůbec nevznikaly. Řídme se tedy Hippokratovým heslem: “Nechčeš-li si pomoci sám, nikdo ti nepomůže.“ A zřejmě je tohle univerzální pro i jiné životní situace. Jeho použití je velmi široké, obsahující hlavně životodárné silice. Planá forma česneku pochází ze střední Asie a má dávnou historii v lidské výživě i jako výrazně kořenící zelenina, ale i jako lék! Už stavitelé pyramid, ale i římský dobyvatelé, byli živeni denním přídělem česneku – pro odolnost k chorobám i proti únavě. Velmi je oblíben v arabské, italské, francouzské, španělské, čínské, indické a samozřejmě židovské kuchyni a i v mnoha dalších kuchyních světa. Snižuje také krevní tlak a bez česneku by zcela jistě nechutnalo skopové maso, ale i kuřecí a rybí. A klasik hindské poezie Tulsidas už v 16. století dospěl k názoru, že, “kdo má dobré osrdí, tomu česnek nesmrdí.“ „To byzme sa najedli jalového masa, dyby né česneku!“ říkají zase Hanáci. Souhlasím, vždyť na světě je nemálo zázraků hodných obdivu. Česnek je takovým zázrakem, ze kterého se my při každoroční sklizni ryze českých odrůd (ekologických) tady u nás v Podivíně vždy radujeme. Přivoňte si! Nebesa na zemi!

Dan Novotný

O REALITĚ

*přišel jsem do realitní kanceláře
koupit si realitu*

*slečna u přepážky řekla:
„vždyť už jednu máte
a zadarmo“
tak jsem odešel
do sluncem zalité krajiny*

RNDr. Milan Lustig

VĚŘÍTE NA REINKARNACI?

Vzpomínky na minulé zážitky a pocity

Byl jsem bakalářem

Věřte, že to, co vám budu vyprávět, je skutečně skutečná skutečnost a svatosvatě pravdivá pravda – že se budu snažit následující pravdivě vylíčit podle skutečnosti, jak jsem ji skutečně prožil na vlastní nefalšovanou kůži – jen se předem omlouvám, že v důsledku velkého časového odstupu se může stát, že v něčem nepodstatném, spíše jen v detailech, se budu poněkud odlišovat od proběhlé skutečnosti, ale to „gró“, tedy „jádro věci“, zůstane zachováno dle skutečného prožitku.

Je to již mnoho, mnoho let, tedy „velká řádka let“. Byl jsem tehdy **bakalářem**. Tedy, aby bylo jasno: neměl jsem dnešní titul bakaláře, tedy dnes moderní titul, zkratka **Bc**, ale byl jsem středověkým bakalářem, tedy v původním smyslu slova bakalář. Byl to vlastně taky titul – titul zavedený na tehdy vznikajících středověkých universitách – nejvyšší titul, který bylo možno získat ve 28 letech věku. Správně měl učit až magistr (titul magistra bylo možno získat ve 30 letech) – to se snad dodržovalo na universitách, ale v praxi běžně učili bakaláři. Ba mnoho lidí pod pojmem „bakalář“ si představovalo „potulného učitele“, který učil tehdy a tam, kdy a kde mu dali možnost učit a dohodl se. Mnohdy byl rád, když našel aspoň nějakou, byť podružnou, práci. A co ústrků takový bakalář-učitel musel zažít! Tedy i já! A to jak od panstva – nadřízených, tak i od žáků! Žehrá se na „dnešní mládež“, jak je nezvedná, zka-

žená, jaká příkoří činí učitelům... Z mého hlediska to bylo tehdy, ve středověku, vůči potulným bakalářům-učitelům mnohem horší. A to zpravidla za mizerný, ba nepatrný, plat, pár grošíků a skromný byt a ubohou stravu – skoro pořád „samé zelé“, kousek kuřátka jen v ty největší svátky. Jó, můj přítel, bývalý spolužák Jakub, na kterého se „usmála mimořádná štěstěna“ a dostal místo osobního učitele na nějakém panství, kde jsem ho jednou navštívil, žil si podle mých tehdejších představ v mimořádném blahobytu – přímo „jako v ráji“.

Již dnes si nevzpomínám, kde že jsem to tehdy (tedy ve středověku) na své „štací“ „zakotvil“ – na mnoho z toho, co jsem tehdy prožil, jsou mé vzpomínky mlhavé: bylo to asi na nějaké maloměstské škole – jednotřídce. Co já tam prožil útrap a nakonec i „tragický konec života“. Hned při mém prvním vstupu do tamní školní škamny se mi žáci náležitě „představili“ a tím poskytli obrázek toho, co mne asi čeká. Totiž, když jsem byl sedl na stoličku (židli bez opěradla), okamžitě jsem z ní „vyskočil“ za obrovského „řehotu“ žáků – přímo „hurónského řevu“. Totiž na stoličce byla na mne nastražena hromádka jakýchsi střepů umně zamaskovaných pod tenkým hadrem pokrývajícím stoličku, kteréžto střepy mi popíchalý určitou partii těla. A následovalo mnoho dalších obdobných kousků – iniciátorem většiny z nich byl namyšlený Boleslav, syn místního zbrojíře. Tak, co si ještě vzpomínám – letmo: v knize zastrčený různý hmyz či neslušné a výhrušné nápisy či obrázky, živá žába v mé škorní, psí hromádka nastražená tak, abych do ní šlápl, krysa v posteli a mnoho dalšího.

Tyto incidenty s žáky vyvrcholily, když jsem je začal zkoušet pro klasifikaci a to, příznám, poměrně přísně, mylně se domnívaje, že je „zkrotím“. A to už se blížím k onomu „tragickému konci“. Onoho tragického dne si na mne přinesli mnoho věcí včetně shnilých plodů, jimiž, když jsem začal zkoušet, po mě začali házet, dokonce pak začali do mě šťouchat, tahat mě za vlasy a fousy apod. Já v obavách vyběhl ze školy a utíkal pronásledován žáky. Vběhl jsem do nějaké vysoké věže (jaká to byla, si již nevzpomínám, jen vím, že byla velmi vysoká). Cítil jsem za sebou blížící se hejno rozlícených žáků. Běžel jsem po schodech nahoru „co mi síly stačily“, abych se zabarikádoval nahoře ve věžní komoře před rozrušenými žáky v čele s Boleslavem. Ale ten běh byl pro mne čím dál

obtížnější, to si jasně vzpomínám, jakoby mi „něco svazovalo nohy“. Abych ten pocit podrobněji popsal: snad takový odpor prostředí, jako když se běží po kyčle ve vodě, a ten odpor se stále zvětšoval, jako bych pak běžel v bahně a navíc to bahno postupně houstlo. Já byl zpocen, udýchán – „sotva dech popadal“, hejno darebáků za mnou se blížilo. Já chtěl zrychlit běh, ale místo toho jsem zpomaloval, ač jsem vynakládal na to veškeré své úsilí. Měl jsem pocit nedostatku vzduchu na dýchání, cítil jsem stékající pot po těle. Já už se přiblížil k cíli mého běhu „na život a na smrt“, tedy k věžní komoře, takřka jen natáhnout ruku po klice, ale nohy „jakoby svázané“ a já se už téměř nemohl hnout z místa. A za mnou blížící se hejno darebáků ještě více rozlícených mým útekem, opakujících po Boleslavovi „defenestratio, defenestratio,...“. „Defenestratio“ bylo slovo, které se mi podařilo „vtlouci do jejich tupých hlav“. (K tomu „vtloukání“ jsem samozřejmě používal krátký bičík a když zrovna nebyl po ruce, tak to, co zrovna po ruce bylo, jak bylo tehdy běžným zvykem.) Byl jsem si vědom, že to „defenestratio“ by , vzhledem k výšce věže a tvrdé dlažbě okolo, určitě byl konec mého života – byť bídného, přece jen jsem se ho nechtěl vzdát. A tak přece jen, s vypětím sil, se mi podařilo uchopit kliku dveří komory. Ale hrůůůza: tahám za kliku, „casnuji“ s ní i s dveřním tloukem (železným kruhem ve lví tlamě na dveřích) a dveře ne a ne povolit a já klíč u sebe nemám a smečka mladých „lidských bestii“ za mými zády. Až konečně, sláva, záchrana na poslední chvíli – dveře přece jen povolují. Ale, co to, povolují „neochotně“, škvíra je malá i na protažení mého vyhublého těla a dveře více povolit nechtějí. Škorně kloužou po byt' drsné prkenné podlaze. Tahám, tahám, lomcuji dveřmi – přece jen pomalu, pomalu zvětšuji škvíru až konečně se obtížně vsoukám dovnitř. A stejné problémy se zavíráním. Dveře ne a ne zatáhnout. Až konečně po velkém úsilí se daří dveře pomalu, pomalu zavírat. Trvá to snad „věčnost“, ale jde to. Ale co zas to! Dveře se v postupu najednou zarazily a dál již nejdou a nejdou. No jo, hrůůůza, v dalším postupu dveřím brání škorně do škvíry vstrčená. A čípak? Evidentně Boleslavova! Tak mě přece jen ten neřád dostal?! Ještě se nevzdávám, táhnu ze všech sil, pocukávám, malinko povolují a prudce přirážím a to opakovaně – nejraději bych tu nohu tomu dancanovi rozdrtil, ale vše marné! Hrůůůza – co bude dál?! Představa

toho vykřikovaného „defenestratio“ ze značně vysoké věže na tvrdou žulovou dlažbu mi vyvolávala hrůznou představu, jak mé bezduché tělo leží pod věží „rozplácly jako žaba“. Hlava třeští, jak usilovně přemýšlím, co bych měl udělat, o co se pokusit – přece se jen tak těm zloduchům nevzdám! V tu chvíli snad bych se i upsal čertu, kdybych dostal tu nabídku! A tak se snažím zmobilizovat všechny své síly, dávám do své snahy zachránit si „holý život“, jak se říkává, „nadlidské“ úsilí. Ale vše marné. Ta noha toho darebáka je pevná a neuhne a neuhne, ani když mu dupu na prsty. A další hrůůůza – všímám si prstů na dveřích – něčí ruka zřejmě táhne dveře ode mne, tedy opačným směrem, než já. A nad tou rukou ještě další. Mám pocit, že mně svaly rukou i nohou praskají, páteř že se snad zlomí. Ale „marnost nad marnost“. Nad těma dvěma rukama se objevuje třetí a postupně čtvrtá, pátá,... – zřejmě jak postupně přibíhají další Boleslavovi kumpáni. A to už, ač se stále ještě snažím odolávat a zachránit si život, nejsem schopen této přesile odolat. Ač se snažím do tahu za dveře vložit všechny své silové rezervy, protitah je mnohem silnější. Konec. Cítím, jak dveře povolují – ale směrem ode mne. Mám pocit, že jak se škvíra u dveří zvětšuje, tak nepřímo úměrně mi ubývá života.

A už ve věžní komoře je celá noha a za ní se zvětšující se dveřní škvírou dere dovnitř i celý Boleslav. Hrůůůza! Za Boleslavem se dovnitř „hrabe“ parta nezvedených kumpánů. A Boleslav už na mě skáče, nejprve mne škrtil a pak do mě buší vši silou a to musím uznat, sílu má skutečně značnou. A další jeho darební kumpáni se přidávají, buší do mě, tahají za vlasy a vousy, jeden mi málem utrl ucho, ...A už slyším Boleslavův příkaz: „Votevříte vokno!“ (Ač už cítím „kosu zubaté“, přece jen si uvědomuji: Tak to „defenestratio“, které teď užívá proti mně, jsem mu do palice vtlukl, ale že se neříká „votevříte vokno“, ale „otevřete okno“, si ten dacan nezapamatoval – anebo mi to snad říká schválně tak špatně, aby mne tím pozlobil ještě i v poslední minuty mého bídného života?!) A hned se mě chápou ruce těch „krvelačných bestí“, vyzdvihují do výše a nesou k již ten moment otevřenému oknu. Rozhoupávají mě a už letím oknem do volného prostoru. (Letím to vůbec ještě já, nebo jen mé bezduché tělo a duch je už na cestě z mého těla kamsi pryč---?!) A já cítím, jak padám (anebo to cítí můj duch jsoucí kdesi mimo mé bezduché tělo?!) A stále pa-

dám a padám a stále nepřichází ten očekávaný tvrdý náraz, který ukončí ten můj bídný život na žulové dlažbě. Zdá se mi, že ten pád už „trvá věčnost“. Až se tomu podivuji. Konečně, po „nekonečné“ době náraz. Ale co to?! – ten náraz nebyl vůbec tak tvrdý, jak jsem očekával. A představte si ten zázrak: já se cítím, tj. vnímám své tělo. Znamená to tedy, že jsem na živu?! Zkousím se pohybovat – kupodivu to jde, ale obtížně, jako bych byl svázán či spíše jako by na mně něco leželo a já byl do toho zamotán. Snažím se z toho vymotat – postupně. Daří se to. Ale nic nevidím, ačkoli jsem ze školy prchal před polednem za slunného dne – snad jsem při tom nárazu neoslepl?! Uvolňuji si ruce. Hmatám okolo sebe. Za hlavou i po straně vislá hladká plocha. Nahmatávám, že ty plochy nejsou vysoké. Vymotávám i nohy. Pokouším se vstát – jde to. Přitom něco převrhnu nad tou plochou za hlavou – zkoumám to hmatem – napadlo mě: stolní lampa a to elektrická. Šílím – vždyť jsem ve středověku, kde by se tam mohla vzít elektrická lampa, tedy vůbec nějaké elektrické zařízení a kde je nějaký zdroj elektřiny?! (Že bych měl nějakou futuristickou vizi na způsob Julia Verne?!) Ohmatávám tu záhadnou věc, přitom zamáčknu jakýsi výstupek – ejhle, oslňující světlo, přece jen lampa! Teď už vidím – sláva, přece jen jsem neoslepl. Pomalu se probírám z mráкотného stavu a snažím se orientovat v prostoru i času. Ta lampa leží na nočním stolku vedle gauče, na kterém jsem zřejmě spal, na zemi peřina – ta je zřejmě to, co mě svíralo a z čeho jsem se obtížně vymotával a na nočním stolku tištěná kniha, zkoumám ji: skutečně tištěná – to tedy nemohu být a zřejmě nejsem ve středověku!

Pomalou, pomalou si uvědomuji: Vždyť já vůbec nejsem bakalář, ale sám jsem žák školy a žiji v polovině 20.století! A ta kniha je školní čítanka rozevřená u článku „Nezbedný bakalář“. No jo: vždyť my jsme tento článek probírali ve škole v češtině a měli jsme za domácí úlohu napsat k němu kompozici! A já si před spaním ještě tento článek četl. A pak se mi o tom zdálo a já si zřejmě ve snu domýšlel pokračování děje z článku!

Závěr – rozvaha

Já sice na reinkarnaci nevěřím, ale bylo by neobjektivní a nevědecké tvrdit, že reinkarnace neexistuje. Zda reinkarnace existu-

je či neexistuje zřejmě nelze dokázat – zřejmě lze v ni jen věřit nebo nevěřit.

Vyvstává přirozená otázka: To, co jsem ve spánku, tedy zřejmě ve snu, prožíval, byl skutečně jen pouhý sen, vyvolaný tím, že těsně před spaním jsem byl o této tématice četl a asi i přemýšlel? A je vůbec možné, abych ve snu ten děj rozvíjel dál a navíc do takových podrobností?! Anebo přece jen reinkarnace existuje, já skutečně v některém z mých předchozích životů byl středověkým bakalářem a ten „sen“ byl jakýsi odraz dříve prožitého či „živě“ vyvolané vzpomínky na tehdejší skutečné prožitky včetně podrobně vyvolaných tehdejších pocitů?!

Pavel Havlíče

DIVOKÁ HUSA!

Po neúspěchu u magistra Předbrdného-Kolotány, když se Soňa vrátila z vycházky do zoraných polí, sedla na autobus a nechala se zavézt do Mělkých Nivan. Nedávno tam zbudovali překrásný velikánský bazén, něco na způsob umělého rybníka s červenými a zlatými kapry, a kousek odtud stavěli výškovou budovu, obklopenou rákosím. Soňa procházela pěšinkami v rákosí (uzounkými jako tkanička do střevíců), chodila sem a tam, vracela se a znovu vykračovala kupředu a připadala si náramně! Totiž jako husa! Svobodná, volná, nevázaná, nesvázaná, nespoutaná a nezotročená divoká husa s šedými brky v perutích! A najednou vám zmizelo slunce, vysoký nedostavěný dům, hrnoucí se vzhůru k obloze, vrhl na chvíli stín, poté se snesla mlha, docela hustá a neprůhledná mlha a Soňa roztáhla ruce, ne ne, Soňa rozepjala paže, a zakejhala!

...A cítila, že letí. Letí, letí, l e t í í í !!! Už nikdy se nebude chtít vrátit! To by byla pěkná kráva! Ale ona je husa! Husa krásná, překrásně divoká!...Avšak když slunce zasvítilo a silou svých paprsků rozehnalo mlhu, Soňa viděla, že stojí ve svých červených semišových pŕlkozačkách ve vodě a zlatí kapříci svými čumáčky

ten její jemný a zmáčený semiš olizují. No, honem domů! Než si užene něco na průduškách, nebo, nedej Pán, dokonce zápal plic! Nestačí snad, že v sobě už patnáctý rok drží a skrývá zápal pro divoké husství?! (Ale ano, to doopravdy stačí! Opravdu!...)

Ladislav Kolbaba

ZAČÁTKY

*koukám z okna moc si věřím
obloha má mráčky
nerozumím ptačím peřím
z pod očí koukaj váčky*

*že bych stárnul nemám zdání
to špatně bych počínal
hej vy všichni psaní chtivý
také jsem začínal*

*ne ne ne ne nezačínal
já začínám furt
začínal jsem už v Mongolsku
ve stínu bílých jurt*

*Ne ne ne ne ne v Mongolsku
kdesi dávno v dětství
psali jsme si básně z lásky
Kdo ví. Dávno. V dětství.*

Ladislav Kolbaba

TO MĚSTO MÉ JE - BRNO

*cítíš tu vůni přáteli
jak řeky zde zavoněly*

*či parky když se zachvěly
to město mé je – Brno*

*a lesy v nichž se chvějí stromy
kde neočekávám pohromy
kde prosvítají pavilony
to město mé je – Brno*

Brněnské výstaviště

*pak se i brány otevřou
když veletrhy hosty zvou
svět často proudí branou tou
to město mé je – Brno*

Špilberk

*Špilberk se na kopci kloní
když na Petrově zvony zvoní
i Švédy ty zvony skloník
to město mé je – Brno*

*a pokud přijde opět Švéd
pak drak se snese z věže hned
a vonět bude všady med
tak voní město mé – Brno*

Petrov

Jan Novotný

NIHILISTA

*Každý se pase kolem svého kůlu,
schýlenou šiji má jak vůl.
Dívám se. Čekám absolutní nulu.
Rovný jak svíce. Vyvrátil jsem kůl.*

*Kopec je samá zahrada a vila,
tráva a strom se k slunci naklání.
Sem za mnou chodí nula, moje milá
a svítáníčko na má stmívání.*

*Tělo, jež sevřít nedovedu,
dokud se samo nevzdává,
ohnivé vlasy, zuby z ledu,
rty mák, který mi podává,*

*přes ploty, zdi a mříže projde ke mně
z kosmické dálky paní má,
když běží, nedotkne se země
a její vůni nikdo nevnímá,*

*jen psanec jako já, jenž z vlastní vůle
přibil své oči k nebi modrému.
Nabídnu rámě absolutní nule
a jdu s ní od ničeho k ničemu.*

PROGRAM NA MĚSÍC ZÁŘÍ 2017

Shromáždění se konají na ul. Staňkova 18a, Brno, budova OSC a.s.,
3. patro. Doprava: tramvaj číslo 1 a 6 - zastávka Hrnčířská

Středy 17 – 19 hod.:

7.9.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ A
MEDITACE**

- 14.9.:** RNDr. Milan Lustig: **RÉTORIKA – JAK PŘEDNÁŠET**
22.9.: Rabín Šlomo Kučera: **TALMUDESKÁ MATEMATIKA**

Pátky 17 – 19 hod.:

- 2.9.:** Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **NEHAS, CO TĚ NEPÁLÍ? ANEB
UNITÁŘI K PALČIVÝM SPOLEČENSKÝM OTÁZKÁM**
9.9.: RNDr. Milada Škárová: **KRIZE, ROZHODNUTÍ, PROMÉNA**
16.9.: Magda Pulicarová: **CO BYSTE MĚLI VĚDĚT**
23.9.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná:
MEZILIDSKÉ VZTAHY, NAŠE ŠKOLA ŽIVOTA II.
30.9.: JUDr. Světlana Kloučková: **QUO VADIS SLOVANÉ?**

Čtvrtek 18,30 hod.:

- 8.9.:** Josef Jackulak z Vídně: **O ALKOHOLISMU** (přednes **česky**)
Setkání skupiny **ALLAN KARDEC**

Děkujeme všem dárcům za finanční příspěvky na našich akcích.

Obec unitářů v Brně vydává měsíčník „Poutník“ obsahující původní články členů a přátel Unitárie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

E-mailová adresa: unitaria.brno@seznam.cz. Viz též www.unitaria.cz.

Pokud si přejete tento program nebo časopis „Poutník“ dostávat e-mailem, sdělte vaši e-mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Mgr. Daniel Novotný,
ing. Marie Vohlídalová